

Dimény H. Árpád
NEM LEHET MINDEN A TIED...

fiainnak, lányomnak

a tied lehet a reggelek okker fényében repdeső szajkó,
a kertek aljában kúszó ködpára,
ahogy átfolyik a drótháló résein,
a feketéllő szederszemek,
amiket még elérsz ujjaiddal a szomszéd kertjébe átnyúlva,
hogy elnyomtasd a keserű ízt a szádban,
a tiéd lehet a kutya játékba hívó vakkantása,
akkor is, ha éppen semmi kedved hozzá,
inkább sírnál, és arra vágysz,
hogy ne ugráljon körülötted, inkább harapjon,
tépje ki belőled a fájdalmat,
a lábaid között szalalozzó macskáink félreérthetetlen nyávogása,
ahogy hozzád dörgölődznek,
hogy adj már enniük, az ég szerelmére,
legalább addig is van egy célod.

és hidd el, újra a tied lesz a szerelem,
az éj vizének krémes sötétje,
és lesz erőd, hogy ismét belevesd magad,
lehet, hogy elsüllyedsz,
és szépen, lassan bugyogva az aljba érsz,
ahol majd meglesheted a fürdőző napot,
de bele is ragadhatsz mézgaszerű börtönébe,
és érkezni fog az elme úrnője fényes miseruhába öltözve,
hogy ellentmondást nem tűrő hangon kiharancsoljon onnan,
veled együtt a szenvedésgést meg a kicsinyességet,
szélesre tárva ajtaját, megmutatja a kiutat,
amelynek látható végénél ott áll a viharkabátos remény,
lámpájával integet, hogy erre, erre.

és tied lehet a hála a reggeli kávékért,
amiket főzhetsz, vagy amit neked főznek,
a meghitt beszélgetések a még élőkkel,
a tudás, hogy a holtak már nem térnek vissza,
de nincsenek a sírban sem,
nem azért, mert legyőzték a halált,
a tudás, hogy az senkinek nem sikerül,
a tied lehet a megbocsátás és a feledés,
az egyikre felettebb szükséged van, hogy élhess.
és akkor újra tied lehet az összes vidám vers a szerelemről,
vagy az összes szerelmes vers a boldogságról,
kereskedhetsz is velük, elcserélheted álmokra,
és ha jól cseréltél, öltöztetheted a fákat,
felcspikézheted a lombjaikat,
és nem lesznek többé ólomkarjaid,
vízmosásból virágos dombokat,
városok betontömbjei közé hegyeket emelhetsz,
föléjük repülve átszínezheted a folyókat
arannyá vagy vörössé, mint a bor.

a tied lehetnek az esti órák, és üldögélhetsz velem,
mint én a nagyapáddal, aki megtanította,
hogyan szabad inni a szőlő levét,
és a tied lehet e krisztusi vér és a forró nyár elegye,
ahogy a nyelved kamrájában keveredik,
tied lehet a balzsamos bódulat,
a felnőttkor meséi a mezőkről,
ahol pásztorok fekszenek ernyedten,
éjszaka csillagköd alatt,
reggel a megújuló Napnak köszönve,
és a tied lehet a nedvtől csöpögő gyümölcs,
a kövéren döngicsélő méhek,
és a művészetek szédítő szabadsága,
semmiféle diploma, program vagy kinyilatkozás nélkül,
csak úgy, mint a harang lágy hangja, mely a víz tükrére rajzol.

a tied lehet ez az egy vers,
és hiába másolják le majd mások mindenféle titkos füzetekbe,
őrzik féltve, az ölükben szorítva forró augusztusi napon
egy patakparton, vagy egy parkban, a fák alatt,
szerelemre várva, vagy telefonhívásra,
mert ez akkor is csak a tied marad,
mint a mézeskalácsok, amit a konyhába kiosonva megettél,
míg a testvéreid aludtak,
és csak tied lesz, mint édesanyád intő hangja,
amikor halkán figyelmeztetett,
nem lehet mind a tied.

*Absztrakt világ, 2020
(olaj, vászon, 42 x 50 cm)*